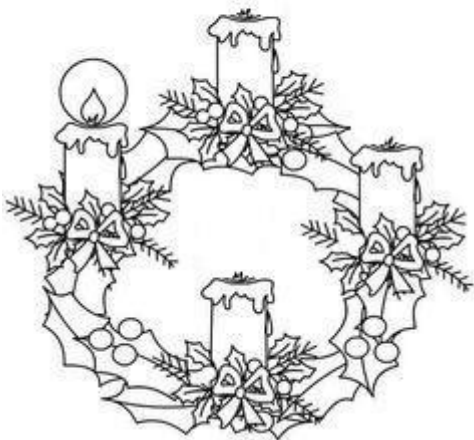

Advent első hete: December 3. vasárnap

Házásoknak:

Óvd Urunk szerelmünket a túlzásoktól, az elhamarkodottságtól, a türelmetlenségtől, az önzéstől!

Meg ne feledkezzünk a legszebb pillanatok között sem hatalmas felelősségünkről!

Óvj meg bennünket attól, hogy kiüresedjünk, hogy tönkremenjen a szeretetünk!

Adj elénk lépésről lépésre teendőket, mások felé fordító küldetést, élményeket,

amelyekbe kölcsönösen kapcsolódhatunk!

Add, hogy amíg egymás szemébe pillantunk, tudjunk közösen egy irányba nézni:

előre, Feléd, közös jövőnk, házasságunk, családuknk jövője felé!

Add, hogy egymást akarjuk boldoggá tenni, még jobban megismerni,

a nehézségeket együtt átélni, egymást segíteni! Amiben a másik gyenge, abban erősnek maradni!

Áldd meg Urunk szerelmünket, szeretetünket, odaadásunkat!
Ámen

Felnőtteknek, fiataloknak:

Az vagyok, amiben reménykedek.

Az vagyok, amit szabadon akarhatok.

Az vagyok, akinek el tudom képzelni magam

Az vagyok, amit működtetni tudok.

Az vagyok, akivel azonosulok.

Az vagyok, akit szeretek.

Az vagyok, amit alkotok.

Az vagyok, aki vagyok.

Gyerekeknek:

Ének:

1. Jézus kopogtat, gyertyát gyújtogat. Ahol belép, itt is, ott is gyertyát gyújtogat.
2. Szívem megnyitom, térj be, Jézusom! Gyűjtsd meg hitem kis gyertyáját, térj be Jézusom!
- 3, Itt a gyertya benn, itt a szívemben, Jézus egy kis gyertyát gyújtott itt, a szívemben.
4. Kis gyertya-hitem vigyázva viszem, fúvó szellő el ne fújja, vigyázva viszem.
5. Sötét a világ. Ragyogj, kicsi láng! Jézus felé mutass utat! Ragyogj, kicsi láng!

Ima

Jézusunk, adj erőt, hogy ékesen járjunk
Illendő ruhában, méltóképpen várjunk
Add, hogy kerüljessük a bűnt, sötétséget
S ama jobb hazában megláthassunk Téged.

(Mécs László: Adventkor)

Mese: Megtölteni a termet

Volt egyszer egy messzi-messzi ország, s abban a messzi-messzi országban, egy pompás palotában élt egy nagy, nemes, gazdag király. Mivel élete a végéhez közeledett, el kellett döntenie, hogy a három fia közül melyiknek adja az országát: ki lenne a legbölcsebb, legjobb királya ennek a csodás, javakban bővelkedő országnak. Maga elé hívatta hát őket és így szólt:

– Kedves fiaim, mivel mindhármatokat egyformán szeretlek, egy próba elé állítalak benneteket. Ez majd segít eldönteni, hogy melyikőtök kormányozza halálom után az országot. A feladat, amire kérlek, a következő: palotámnak a báltermét pirkadattól éjfélig meg kell töltenetek színültig valamivel, akármivel. Akinek ez sikerül, az kapja meg a koronámat és a királyságomat. Kezdjed te, kedves legidősebb fiam.

A legidősebb fiú gondolkozott, s mivel a környéken jó sok homok volt, azt gondolta ki, hogy majd színültig megtölti a termet homokkal. Nosza, hozzá is látott, száz szolga lapátolta, talicskázta vele a homokot, hordták pihenés nélkül, szakadatlan dolgoztak pirkadattól éjfélig, ám hiába, a terem még csak félig sem telt meg.

A középső fiú úgy gondolta, szalmával próbálkozik, hisz aratás volt, rengeteg a szalma, hátha azzal sikerül megtöltenie a termet a padlótól a mennyezetig. Neki is száz szolga segített, hordták, hányták, vasvillázták, cipeltél a szénát, izzadtak a melegben, ám

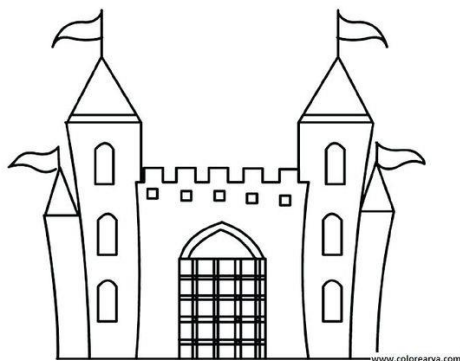
a pirkadattól éjfélig tartó kemény munka eredményeképp a terem még így is csak kétharmadáig telt meg.

A legkisebb fiú következett. Pirkadatkor leült a bálterem közepére a földre, és nem csinált semmit. Egész nap csak ült és mosolygott. A testvérei elhűlve kérdezték, hogy-mint akar így megfelelni a próbán, de ő csak nyugodtan mosolygott. Majd, amikor elérkezett az éjfél és jött a király, hogy megnézzze, mit végzett a legkisebb fia, a fiú a bálterem közepén ülve elővett egy mécses és meggyújtotta. A mécses fénye egy szempillantás alatt betöltötte a báltermet, a padlótól a mennyezetig, a legtávolabbi sarkocskába és zugba is jutott belőle.

A király szívét mérhetetlen melegség töltötte el, és így szólt:

– Fiam, látom, hogy nemcsak okos vagy, hanem a szíved tele van szeretettel, alázattal és bölcsességgel. Kívánom, hogy királyságod alatt ez a Fény vezéreljen az uralkodásban. És a legkisebb fiú igazán méltó, bölcs és nemes királya lett az országnak.

(Ismeretlen eredetű legenda)

December 4. hétfő Szent Borbála

Házasoknak:

Kérő ima

Urunk, tudjuk, hogy időnként számtalan
kérésünkkel zaklatunk
és időnként vétkesek vagyunk, mert
olyat kérünk, amit szeretnénk,
de valójában nincs rá szükségünk.

De Óh, Urunk, erre annyira reménytelenül
szükségünk van: (konkrét dolog),
mert tudjuk, hogy hatalmad
határtalan és végtelen.

Hisszük, hogy teljesítheted kérésünket
és a Te szereteted
irgalmas és egyetemes.

Mindazonáltal tudjuk, drága Urunk, hogy

sohasem fogsz olyat adni nekünk,
ami rossz lehet számunkra
és azt sem adod meg, ami
akadályozná a fejlődésünket.

Te jobban tudod nálunk, Urunk,
mi tesz minket jobb emberré.
Így mi bízunk bölcsességében,
a kérésünket kezedbe helyezzük, Urunk.

Te dönts el, Urunk,
hogy a kérésünket elfogadod-e.

Te dönts el, milyen
választ adsz imáinkra.

Mi ígérjük, hogy elfogadjuk,
akármilyen választ is adsz nekünk. Amen

**Felnőtteknek, fiataloknak:
Borbála ének**

Óh Szent Borbála, Jézusnak hűséges leánya.
Légy kegyes pártfogóm a nehéz munkámban,
Segítő imáddal állj mellettem mindig,
Mert Jézus csak tebenned bízik.
Legyen meg Isten akarata,
Legyen úgy minden, ahogy ő akarja.
Könyörögj értem,
Jó és balsorsban,
Állj mellettem imáddal és a végső órámban.
Amen

Gyerekeknek:

Ének:

Ó jöjj, ó jöjj üdvözítő
beteljesült már az idő.
Törd át az ég zárt ajtaját
vár a világ sóvárgva rád.

Megnyílt az ég harmatozva
megváltónkat hogy lehozza.
Ég felhői nyíljakok szét
hozva Jákob fejedelmét.

Föld virulj ki völgyön halmon
viruló zöld hadd fakadjon
Nyíl ki földnek szép virága
Dávid házának nagy királya.

Ó fényes nap, ó szép csillag
téged vágyunk mi látni csak.
Kelj fel napunk fényességed
űzze el a sötétséget.

Ima:

Kezed közé leteszem
elmúlt napom Istenem,
Minden munkám örömöm,
a mai napot köszönöm.
Ígérem még jobb leszek,
őrizd Uram gyermekedet.
Ámen.

Mese:

Kovács András: NAGYAPA CSILLAGA

Korán jött az őszi alkonyat. Mire nagyapa kifogta kocsija elől a lovakat és lecsutakolva az istállóba vezette őket, szinte teljesen sötét lett.

Unokája, Ferkó már ott türelmetlenkedett az istálló ajtajában.

Szép csillagos este volt.

Ilyenkor mindig csillaglesre indult nagyapa és unokája.

Különös örömet jelentett számukra a csillagok nézése.

- Mondd csak, nagyapa, tényleg igaz, amit a múltkor mondtál:

minden embernek van külön, saját csillaga ?

- De még mennyire - válaszolt hamiskás mosollyal nagyapa -,

ám csak annak a csillaga ragyog oly fényesen ott fenn az égen,

aki itt a földön is sugárzó életet élt, és fényt árasztott maga körül.

- Fényt árasztani ? Úgy mint a szentjánosbogarak ? - csodálkozott az unoka.

- Nem egészen. Az ember tettei által válhat sugárzóvá,

azzal, hogy másokat is hasonló cselekedetekre ösztönöz.

Tudod, Ferkó, csillagnak lenni az Isten egén,

ez a legnagyobb dolog ezen a teremtett világon.

A csillagok nappal magukba szívják a nap fényét, melegét, hogy aztán éjszaka kicsiny mécsesekként mindet a földre szórják.

Tulajdonképpen nekünk, embereknek is hasonló a dolgunk:

Isten fényét felragyogtatni földi életünk során.

Míg nagyapa beszélt, tekintete izzott; mint a parázs,
mintha két fénylő csillag ült volna szemében.

Aztán hirtelen elhallgatott - most egész másra gondolt-, megfogta unokája kezét és csendesen csak ennyit mondott:

- Gyere, induljunk, hideg már az este.

Már jó ideje egyre rövidebbek lettek ezek az esti séták.

Valahányszor Ferkó ezt megjegyezte, a válasz mindig így hangzott:

- Hiába, egyre fáradtabbak a lovak, már nem úgy húzzák a kocsit, mint régen.

Egyszer aztán nagyapa szokatlanul korán jött haza.

Még a lovak csutakolása is elmaradt, pedig erre Ferkó emlékezete óta nem volt példa.

Az alkony nagyapát már az ágyban találta.

Arca lázban égett, szemei fényesen ragyogtak.

Hamarosan megérkezett az orvos is, őt követte a tisztelendő úr.

Nagyanya gyertyát gyújtott, mindenki csendben suttogott.

Amikor a tisztelendő úr is elment,

Ferkó észrevétlenül besurrant a szobába és az ágy szélére telepedett.

- Nagyapa, mi lesz a csillagokkal ?

- Én már csak egy karnyújtásnyira vagyok tőlük.

De hadd lám, tudod-e még, hogy mi a csillag dolga ? -

kérdezte suttogó hangon nagyapa.

- Hogy magába szívja a nap fényét és éjszaka a földre szórja.

- És az emberé ?

- Hogy Isten szeretetét szívja magába, és mint égen a csillag,
itt a földön mások felé sugározza.

- Úgy van. Látom, jól megtanultad. Ne feledd sohasem!

Minden ember Isten csillaga. Úgy élj itt a földön, hogy egyszer majd az örökkévalóság egén ragyoghass -hangzott nagyapa utolsó tanítása a csillagokról .

Azzal lehunyta szemét és elaludt. Hajnalban már nem kelt fel,

hogy friss abrakot tegyen lovai elé, s közben megbámulja a csillagokat.

Csak aludt, aludt... végtelen álomba merülten; csendben, békén,
csillagmosollyal az arcán.

Ferkó szívéen átsuhant a keserű fájdalom.

Hosszú hetekig nem találta helyét.

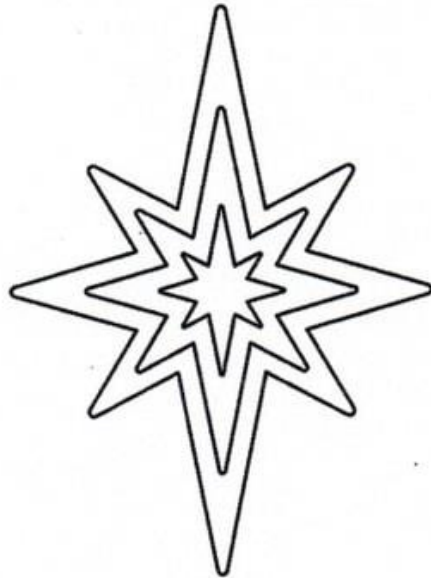
De aztán újra eszébe jutottak a csillagok és nagyapa szavai.

Most már az ő csillaga is ott fenn ragyog, a földről égi pályára lépve.

Felnézett a csillagos égboltra. Néhány pillanatig kétségbeesetten keresgélt, már-már sírásra görbülő szájjal. Egyszer csak meglelte, amit keresett.

Rátalált nagyapa csillagára, közvetlenül a Göncölszekér felett:

ott ült a bakon, ostorral kezében...

December 5. kedd

Házasoknak:

Miért felejtünk el Téged?

Vannak olyan idők, Uram,

amikor úgy élünk, mint a fogadós,

aki elfordult Máriától,

amikor szállást kért a Te születésed éjszakáján.

Amikor a szívünk csordultig tele van

örömmel és boldogsággal,

ritkán gondolunk arra, hogy

magunkhoz hívjunk Téged.

Csak akkor gondolunk erre, mikor üres a szívünk –

üres, fáj és összetört –

akkor hirtelen gondolunk Rád

és hívunk Téged.

Bocsáss meg nekünk, Urunk, hogy elfelejtünk Téged
akkor, amikor a dolgaink jól mennek.

Bocsáss meg minden olyan időért,
amikor elmulasztjuk
a boldog perceinket Veled tölteni.

Mostantól kezdve, Uram,
mindig, amikor tele a szívünk,
gyere hozzánk!

Gyere az életünkbe és örvendezz velünk! Amen

(Renee Bartowski)

Felnőtteknek, fiataloknak:

Urunk, Jézus Krisztus,
várjuk eljöveteled, várjuk a békét,
mert annyi békétlenség van kívül a világban és
bent a szívünkben !

Várjuk eljöveteled,
mert az igazságra éhezünk,
és annyi igazságtalanság sújtja a népeket és az embereket!

Várjuk eljöveteled,
mert szomjazzuk a szabadságot,
és mindnyájan a bajok és bűnök bilincseiben kínlódunk.

Add vissza reménységünket,
amit elvesztettünk.
Add meg újra a szeretetet azoknak,
akik hideg idegenséggel viselkednek egymással szemben.
Nyisd meg szívünket,
hogy felragyogó örömet megtapasztalhassuk életünkben.

Kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Gyerekeknek:

Ének:

Szent Miklós a hulló hóban puttonyával körbejár.

Bekopogtat minden házba, minden szegényt megtalál.

Mosoly ül az öreg arcán, merre ő megy hull a hó,
röpíti szél, szánkó.

Nálunk hagyja a szívét, reánk szórja örömét,
nekünk adja jókedvét.

Ajándékát hátán hordja, szíve csupa szeretet.

Sose nézi, jó vagy, rossz vagy? Szeret minden gyereket.

Mosoly ül az öreg arcán, merre ő megy hull a hó,

röpíti szél, szánkó.

Nálunk hagyja a szívét, reánk szórja örömét,

nekünk adja jókedvét.

Ajándéka nem az arany, nem is hamis földi kincs.

Szeretetet, víg örömet, olyat hoz, mi nekünk nincs!

Mosoly ül az öreg arcán, merre ő megy hull a hó,

röpíti szél, szánkó.

Nálunk hagyja a szívét, reánk szórja örömét,

nekünk adja jókedvét.

Ezen a szép téli estén kövessük a példáját,

vidám, boldog nevetéssel ünnepeljük Mikulást.

Mosoly ül az öreg arcán, merre ő megy hull a hó,

röpíti szél, szánkó.

Nálunk hagyja a szívét, reánk szórja örömét,

nekünk adja jókedvét.

Ima:

Kis kezemet összetéve szépen

Hozzad szólok, Jóisten az égben.

Imádkozom bölcsek bölcse, Hozzad,

hallgasd meg jó gyermeked fohását.

Este van már, kiságyamba térek,

Tőled csendes nyugodalmat kérek.

Jó éjszakát apámnak, anyámnak,

jó éjszakát az egész világnak. Amen.

Mese:

Igaz barátság

Két jó barát együtt vándorolt: Pista és János. Egy kíváncsi varázsló, aki szerette próbára tenni az embereket, tanulmányozni miként viselkednek bajban, szerencsében, felfigyelt rájuk. Láthatatlanul követte őket.

Éhes, szomjas lett a két barát. Csodálkoztak erősen: hová lett tarisznyáikból az enni-innivaló? Mit sem tudtak ugyanis a varázslóról. Mentek tovább és almafát pillantottak meg. A fán egyetlen kicsike almát tornáztatott csak a szelecske. Olyan kicsi, falatnyi volt az alma, hogy megfelezniük nem lett volna értelme. Elhatározták: kisorsolják melyiküké legyen. Pista már körmölte is

a betűket egy papírszeletkére. János úgy látta: barátja elgyötörtebb, mint ő. Jobban rászorul a gyümölcsre. Így hát saját neve helyett Pistáét írta fel a másik papírdarabkára.

János kalapjából Pista húzta ki a nyertes nevét: a sajátját. No de, - nézett a papirosra - milyen furcsa dolog! Az ő neve áll rajta, de ez nem az ő írása. Nagylelkű ez a János! Nem szólt semmit, de az almácskát nem ette meg: zsebrevágta. János csak nézett, de hát, gondolta, nyereményével azt csinál barátja, amit akar. Megeheti később is.

Alig-alig értek tovább az úton és máris gyönyörűen kihímzett erszényt találtak a földön. Csokolódzó galambpár volt rajta. No, ilyesforma jelenetet gyakran látni faliszőnyegen, asztalterítőn, meg más tárgyakon, de ezek a galambok oly művészi kézre vallottak, hogy a két legény elámult. Mindegyiküknek nagyon tetszett, de Pistának különösen. Kinyitották az erszényt: pénz nem volt benne, még egy kis vereske rézfillérecske sem, csak egy írás, nyírfakéreg darabkára karcoltan: "Ha ez erszényt megtalálsz, tedd csak zsebre, nem kell várnod! Belőle pénzt ki nem veszel, csak ha előbb beleteszel!" Ketten találták, hát megint sorsolás mellett döntöttek, hiszen nem felezhetik el az erszényt!

Ezúttal Pista János nevét írta a papírszeletkére, így viszonzta barátja előbbi nagylelkűségét, János viszont, mert látta, hogy Pistának mennyire tetszik az erszény, most is Pistáét. Ezúttal azonban Pista kalapjából János húzta ki a nyertes nevét, s meglepetésére: a magáét! Elnevette magát: - Visszaadtad a

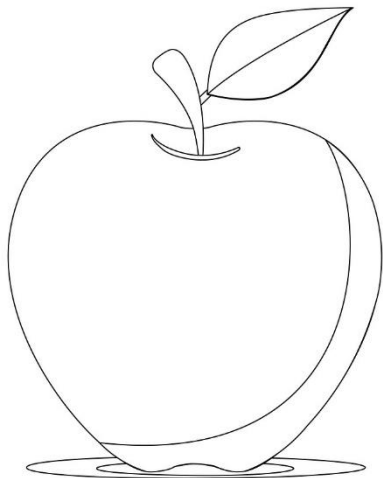
kölcsönt! Tudod mit: bár én nyertem, legyen tiéd a talált erszény! Neked adom. Pista szabadkozott: - Azt már nem! Mit adhatnék ezért az értékes dologért viszonzásul?! Csak azt a kis sárga almácskát a zsebemből! Az nem volna méltó viszonzás! Így nem fogadhatom el. Belenyúlt a zsebébe, hogy bizonyágképpen felmutassa a kis almát, de legnagyobb meglepetésére jókora, tündöklő aranyalmát húzott elő. Mi a csuda, miféle varázslat ez?! János felé nyújtotta az almát, de most meg az makacskodott, hogy az aranyalma páratlan kincs, sokkal többet ér az erszénynél, nem foszthatja meg tőle Pistát.

Hirtelen nagy, vastagsőrű madár szállt el felettük: egy holló. Ám milyen különös holló! Károgott, de emberbeszéddel, no és nem búsan, hanem vígan: - Te az almát add Klárikának, te meg az erszényt Évikének! A nagy meglepetéstől mindkét legény kalapja lerepült a földre. Egymásra néztek legények, kalapok: hej, rókamáj, varjúháj, túl sok itt a csuda már!

No a továbbiakban már nem történt különösebb csoda. Hamarosan takaros házikót pillantott meg a két legény. Ilyen van másutt is. Volt a házon ajtó, ablak kettő is, teteje fölé gólyafészkes kémény magasodott. No, ez sem volt megbámulni való, mert a gólya nem volt ott, a tónál békászgatott. Az viszont már nagyon is szemnek tetsző dolognak bizonyult, hogy az egyik ablakon is gyönyörű leány nézegetett kifelé, a másikon is hasonló leányszépség. A legények beszédbe elegyedtek a lányokkal. A két leány testvér volt, egyiket Klárikának, a másikat Évikének hívták.

Tetszett Klárikának Pista, nagyon is. Pistának is Klárrika. Évikére pedig János vetett udvarló pillantásokat, amit Évike ígéretesen kedves-tréfás szavakkal viszonzott. Hamarosan bent ült a két legény a házban, terített asztalnál. Az aranyalmát Pista Klárikának ajándékozta, János pedig az erszényt Évikének. Egyik sem került az ajándékozó legénytől messze, merthogy kettős lakodalommal, boldogsággal végződött a dolog.

Elégedett volt a varázsló is: nem csalódott a két legényben, akiknek barátsága igazi barátságnak bizonyult.

December 6. szerda Szent Miklós

Házasoknak:

Az emlékezés ajándéka

Garantáld nekünk Uram, hogy adhassuk gyerekeinknek

a jó emlék ajándékát –

emlékekét, melyekből növekedhet

erejük, örömük és biztonságuk –

emlékekét, melyekre ráépíthetik maguknak

szeretni képes és tevékeny életüket.

Mi azt szeretnénk, ha gyermekeink emlékeznének

arra a közelségre, amelyet akkor éreztek,

amikor összegyűltünk, mint egy család

a közös étkezésnél

vagy körülültük a tüzet

egy ködös éjjel.

Szeretnénk, ha emlékeznénk
a büszkeségre, amit egymás iránt éreztek

a siker vagy a másik jó tulajdonsága miatt –
az érettségijén, az előléptetésekor,
vagy más céljának megvalósításakor.

Szeretnénk, ha emlékeznének
a szüleikre, akik megölelték és megcsókolták őket
és sohasem voltak túl öregek ahhoz, hogy megfogják a kezüket.

Szeretnénk, ha emlékeznének
mind a mozgalmasságra és a nyugalomra,
az örömökre és a szomorúságokra,
a harcokra és az eredményekre növekedésükben.

Imádkozunk Uram, hogy az emlékek,
melyeket a gyermekeinknek adunk,

az életüket ne csak örömtelibbé tegyék,
hanem megértőbbé és még inkább szeretetteljessé.

Amen (Renee Bartowski)

Felnőtteknek, fiataloknak:

Adj Uram humorérzékelt, hogy jókedvű lehessen,
hogy megértsem, ha csupán viccről van szó.

Add, hogy érjenek kis örömök az életben,
s ezeket tudjam megosztani másokkal.

Adj tiszta lelket, érzékenyt minden iránt,
ami tiszta és nemes.

Olyan lelket, mely a gonosz láttán nem retten meg,
hanem keresi az eszközöket mindent újra helyrehozni.

Olyat, mely nem nyafog és sosem panaszkodik.

S végül add, hogy jó legyen az emésztésem,
de legyen is mit emésztennem. Amen (Mórus Szent Tamás)

Gyerekeknek:

Ének: *Az Ég a gyertya, ég dallamára*

Jézus kopogtat,
gyertyát gyújtogat,

ahol belép, itt is, ott is
gyertyát gyújtanak.
Szívem megnyitom,
térj be, Jézusom!

gyújtsd meg hitem kis gyertyáját,
térj be, Jézusom!

Itt a gyertya benn,
itt a szívemben,
Jézus egy kis gyertyát gyújtott
itt, a szívemben.

Kis gyertya-hitem
vigyázva viszem,
fúvó szellő el ne fújja,
vigyázva viszem.

Sötét a világ,
ragyogj, kicsi láng,
Jézus felé mutass utat,
ragyogj, kicsi láng!

Ima:

Békességben hunyom le a szemem,
kelts fel majd békében Istenem.
Míg éjszakára lepihenek,

óvd akiket legjobban szeretek.
Vezess engem szent utadon,
tegyél jobbá minden napon. Amen.

Mese:

Szent Miklós a hajózók védőszentje !

Patara városában a kolostori életet során, a tanulás és sportoláson kívül más teendője nem volt. Így a mintegy 180 cm magasságú fiatalember, aki napi több órát töltött tornával, egy szikár minden erőpróbát kibíró alkat lett. Kitűnő úszó volt, néha több kilométerre beúszott a tengeren. Így történhetett meg, hogy egy tengeri út alkalmával a bajban bátran vetette magát a habok közé, hogy segítsen másokon. Egy ilyen cselekedete után, amit csodának hittek az emberek, vált a hajózók védőszentjévé. Az eset 270-ben Jeruzsálemben tartó zarándokúton történt. Akkoriban is rendszeresen zarándokoltak az emberek a Szentföldre. Ezt tette az ifjú Miklós pap is. Ezek a zarándoklatok, ősszel történtek, amikor nem volt olyan nagy meleg. Igen ám, de ilyenkor a tenger az egyik pillanatról a másikra kiszámíthatatlanul viharos tud lenni. Ezért a zarándoklatra tartó hajók, biztonságból egymáshoz közel, konvojszerűen haladnak. Ezen az úton is kitört egy váratlan vihar. Miklós pap hajója mellett alig száz méterre haladó hajónak az orrvitorla árboca kitört, ennek helyre tételéhez legalább két ember kell. Ki is mentek elvégezni a munkát, de mindkettőt lesodorták a hullámok. Tudni kell, hogy ezek a kishajók 3-5 fős személyzettel rendelkeztek, így nem volt ki megjavítsa a

hajót, ami ez által süllyedésre volt ítélt. Valamint azt is tudni kell, hogy aki viharban a tengerbe esik, annak nincs túlélési esélye! A helyzetet látva Miklós pap gondolkodás nélkül a vízbe vetette magát, és elsőként a két fuldokló tengerészt mentette ki, és ezt követően kapaszkodott fel a tehetetlenül hánykódó hajóra, ahol egymaga helyezte vissza az orrvitorla árbocát, majd megköszönve Istennek a segítségét, imádkozni kezdett. Közben a megrémült és a hajófenékbe menekült emberek csak azt vették észre, hogy a hajó stabilizálódott, és amikor kimerészkedtek a fedélzetre, egy a hajójuk elejében imádkozó embert láttak. Mindenki arra gondolt az ismeretlen megjelenésével, hogy valami égi Szent segített rajtuk. Az ima befejeztével, pedig szemük láttára belevetette magát a habok közé és eltűnt.

December 7. csütörtök

Házásoknak:

Uram, mielőtt összeházasodtunk,
azt akartuk hinni,
hogy az egymás iránti szerelmünk
automatikusan képessé tesz minket
az összehangolt és boldog életre.

Mára felismertük, hogy a közös életünk
csak annyira lehet jó és boldog,
amennyit külön-külön
tenni akarunk érte.

Amikor kudarcot vallunk, Uram,
ne tétovázz, állíts meg minket
és „hozzál rendbe” minket.

Tartsd eszünkben, hogy a boldog házasság
nem véletlen
vagy nem a szerencse dolga.

A jó házasság eredménye,
mely sok megértéssel érhető el,
sok elfogadással,
sok elnézéssel
és a szerelem teljességével.

A jó házasság elérhető és megtartható
nemcsak sok ajándékkal,

hanem állandó
egymásnak történő önajándékozással.
Amen (Renee Bartowski)

Felnőtteknek, fiataloknak: Az alázatosság litániája

A vágytól, hogy megbecsüljenek, --
a vágytól, hogy népszerű legyek, --
a vágytól, fölemeljenek: --
Szabadíts meg Jézus!

A vágytól, hogy tiszteljenek, --
a vágytól, hogy dicsérjenek, --
a vágytól, mások fölébe helyezzenek: --
Szabadíts meg Jézus!

A vágytól, hogy kikérjék jó tanácsaim, --
a vágytól, helyeseljék eljárásaim, --
a vágytól, vezethessem társaim: --
Szabadíts meg Jézus!

A félelemtől, hogy tán megaláznak, --
a félelemtől, hogy lenéznek vagy leráznak, --
a félelemtől, hogy kitesznek korholásnak, --
Szabadíts meg Jézus!

A félelemtől, hogy árthatnak jó nevemnek, --
a félelemtől, hogy mellőznek, elfelejtnek, --
a félelemtől, hogy majd kinevetnek, --
a félelemtől, velem rosszul bánnak, --
Szabadíts meg Jézus!

A félelemtől, hogy bünt szememre hánynak, --

a félelemtől, hogy gyanúval fogadnának, --
Szabadíts meg, Jézus!
Hogy másokat én nálam jobban szeressenek, --
hogy másokat többre becsüljenek, --
világ szemében nőjön más, én hadd csökkenjek, --
Hogy ezt kívánjam, add kegyelmed!

Hogy mást válasszanak ki, engem félre téve, --
hogy mást magasztaljanak, észre nem is véve, --
mindenben más előzzön meg fölénybe, --
Hogy ezt kívánjam, add kegyelmed!

Legyenek mások mind szentebbek, jobbak nálam, --
föltéve olyan szent leszek, mint Te kívántad!
Amen. (Merry del Val)

Gyerekeknek:

Ének:

1. Ó, jöjj, ó, jöjj, Emmánuel,
Csak téged áhít Izrael,
És hozzád sóhajt untalan,
Mert Isten híján hontalan.

Refr:

Meglásd, meglásd, ó, Izrael,
Hogy eljövend Immánuel!

2. Jöjj el, ó Jessze vesszeje,
És állj a rossznak ellene!

A mélyből, mely már eltemet,
S tűzből mentsd ki népedet!
Refr.

Ima:

Szemeimre rászállott az álom,
Álmaimért a jó Istent áldom. Ámen.

Mese:

Fekete István: Betlehem

A konyhában ültünk a földön és a tűzhely meleg fénye kiugrott néha meg-megsimogatván arcunkat. Hallgattunk, de magunkban megvallottuk, hogy a mű tökéletes, és nem is vettük le a szemünket róla. Tornya volt, ajtaja volt, ablakai voltak, ahol be lehetett tekinteni (egy krajcárért!), és ha bent meggyújtottuk a kis gyertyát, kivilágosodott az egész épület valami boldog, meleg világossággal, mint a szívünk ablaka abban az időben.

Egyszóval: Betlehem volt.

A Szent Család kicsit oldalt állt előtérben a jászolla s a jászolban Jézuskával, aki mosolygott, és kövér kis kezét ökölbe szorította, ámbár, mi akkor még nem gondoltunk arra, hogy ha ez a kéz egyszer kinyílik, mekkora ragyogás árad belőle a világra.

Ennél sokkal nagyobb gondjaink voltak.

Elsősorban az, hogy Jézuska mezítelen maradjon-e, vagy takarjuk be. - Megfázik! - mondta Bence Gábris, aki érzékeny lelkű fiú volt.

- Buta vagy -szólt Andók Pista -, aki Isten, az nem fázik.

- A biblia azt mondja - szólalt meg végül Peszelka Péter, aki papnak készült -, hogy "édesanyja pólyába takarta és jászolba fektette..." Ez döntött.

A pólya természetesen nem lehetett akármilyen anyagból, ezért selyemből lett, a selyem pedig anyám télikabátja béléséből lett.

Másodsorban ott volt még a szamár kérdés. Két szamarunk is volt ugyanis.

Peszelka Péterre néztünk, aki csizmája orrát vakargatta piszkos kis körmével és lesütvén a szemét erősen gondolkodott, de aztán kivilágosodott értelmes, fanyar arca:

- Az nincs a bibliában, hogy hány szamár volt. Több pásztor volt, hát szamár se egy volt...

Subák, láncosbotok, bajuszok és szakállak, kucsmák és tornyos angyalsüveg már készen voltak, így semmi akadálya nem volt annak a lelkes izgalomnak, amely másnap a falu végén abban a felkiáltásban érte el tetőfokát, hogy:

- Szabad-e betlehemet köszönteni?

És hulltak a krajcárok...Péter perselyébe, amely mind súlyosabban zörgött - mi tagadás - ébren tartva, sőt fokozva elhivatottságunk érzését. Berta Jancsi ugyan apja szórtarisznyáját is a nyakába

akasztotta, hogyha valahol - netán - ennivalót is adnának, de inkább Pétert toltuk előre, zörgő perselyével figyelmeztetve a háziakat, hogy készpénzadományokra rendezkedtünk be.

Na, a büntetés aztán nem is maradt el. A betlehemi csillag ragyogása mellett nem vettük észre a pénz ördögének sátánpofáját, és szenteste - Berta Jancsi pokoli indítványára - elindultunk a szomszéd faluba, most már kizárólag azzal a céllal, hogy a persely tartalmát a végsőig fokozzuk.

Csendes, borús, mégis kemény alkonyat volt. A hó nem olvadt, a jegenyék felett és a völgyek hajlásaiban fenyegetően kék volt a köd. Azután Király bácsival találkoztunk, a kanász-számadóval.

- Hová mentek, gyerekek?

- Csak ide a szomszédba...

Az öreg felnézett az égre...

- Hát én nem mondok semmit, de iparkodjatok, mert ujjan idő gyün, hogy megemlegetitek...

- Sietünk, Károly bácsi.

Igazán siettünk volna, de úgy megbámulták takaros betlehemünket, úgy tartóztattak bennünket, etettek, itattak (ne mondják a szomszéd faluban, hogy nem látják szívesen a gyerekeiket) és főleg úgy tömték a perselyt, hogy se láttunk, se hallottunk.

Pedig közben feltámadt a szél, lenyomta a felhőket és szitálni kezdte a havat a fekete éjszakába. Ezt azonban a házak között alig lehetett

érezni, de amikor kiértünk a szabad mezőkre, belénk mart, és engem, aki a betlehemet vittem, majd belelökött a patakba.

- Egyenest! - vezényelt Jancsi, aki nagy lókötő volt, de a szíve helyén - ha a nyárfás utat elérjük, nincs semmi baj.

- Nem kellene visszafordulni?

- Nem! - üvöltött Jancsi - engem agyonvernek, ha nem leszek ott az éjféli misén.

Az idő és a tér elveszett. A nagy subákat majd földre nyomta a szél, a hó vágott, mint a jeges vessző, és reszketve izzadtunk, ijedt kis erőnk utolsó megfeszítésével.

Vánszorogtunk. A kis betlehem oldalát már feltépte a szél és kísértetiesen csapkodta a papírt, miközben a toronyban a kis bádoggcsengő néha megkondult, mint a lélekharang. Nem tudtuk, hol vagyunk, és szívünk körül halálos hidegen bujkált a félelem.

- Megfagyunk - mondta valaki, mire Bence Gábris leroskadt a hóra, és sírni kezdett, de sírását elkapkodta a sikoltó szél.

És csak álltunk. Összebújtunk a Gábris körül, a betlehem lecsúszott a kezemből a hóra és nem hittünk már semmiben, csak ez elmúlás borzalmában és már nem is voltunk.

- Imádkozzunk! - mondta ekkor Péter, és ennek a szónak a mélységében egyszerre végtelen csend lett, és ebben a csendben alig hallhatóan, mégis világosan megérintett bennünket meleg szárnyával a távoli harangszó.

- Harangoznak - ordított Jancsi -, most már tudom az utat.

- Imádkozzunk - mondta Péter, és imádkoztunk.

És éjféle misén otthon voltunk.

És azóta is, ha nagy baj van és kiesik kezemből a betlehem, azt az imát mondom és azt a harangszót hallom még ma is.

December 8. péntek A Szeplőtelen fogantatás napját ünnepeljük. IX. Pius pápa kinyilatkoztatta, hogy Mária bűn nélkül fogant, így az eredendő bűntől mentes.

Házasoknak:

Boldogságos Szűz Mária,

aki Karácsony éjjelén szerető szívedre

ölelted az isteni Kisdedet,

kérj számunkra kegyelmet, hogy úgy

tudjuk szeretni Jézust és egymást,

ahogyan te szeretted

isteni Fiadat és tiszta jegyesedet.

Földi anyánk mellett te légy mennyei

Édesanyánk és közbenjárónk drága Gyermekeknél.

(a család felajánlása ima részlete, Püspöki kar körleveléből, 1948. aug. 8.)

Felnőtteknek, fiataloknak:

Máriát isteni Fia, Jézus, földi életében is úgy tisztelte és szerette, hogy kéréseit soha nem utasította vissza - gondoljunk csak első csodájára a kánai menyegzőn.

IMA

Senki sem szerette jobban Jézust, mint te,
Senki sem szenvedett többet Jézusért, mint te,
Senki sem hitt Jézusban olyan nagyon, mint te,
Senki sem követte Jézust olyan hűségesen, mint te,
Senki sem ismerte Jézust úgy, mint te,
Senki sem szolgálta jobban Jézust, mint te,
Senki sem volt olyan egy Jézussal, mint te,
Senki sem imádta Jézust úgy, mint te,
Senki sem dicsőítette meg Jézust úgy, mint te,
Senki sem engedelmeskedett Jézusnak úgy, mint te,
Senki sem részesült Jézus mindenhatóságából úgy, mint te.

Ó, drága Édesanyánk, ne fordítsd el tekinteted rólunk, földi zarándokokról, segíts minket, oltalmazz és védelmezz minket a sok testi-lelki bajtól, amelyek körülvesznek minket.

Isten Anyja és a mi Anyánk, állj mellettünk a gonosz ellenség minden cselvetésekor, adj nekünk állhatatosságot, és vezess át minket biztosan az élet nehézségein. Ámen.

Gyerekeknek:

Ének:

1. Mária hozzád száll imánk, tiszta virága az égnek,
Mária gyönyörű liliomszál, Szűzanya, Téged kérlek!

R.: /: Könyörögj értem Jézusnál, Könyörögj értem Szűzanyám,
Követni vágyom szent fiad, De túl sok a bűnöm már! :/

2. Mária ragyogó ékesség, egyetlen "igen" a földön.
Egyedül tiszta és egyedül jó, Istenhez egyedül méltó!

3. Mária, Mária, Mária. Szentlélektől áldott,
Mária hozzád esdeklem, könyörögj érettem!

Ima:

Gondviselésedért
Téged áldalak Uram,
Reád bízom magam,
Te őrizd nyugalmam!
Az éjszakában is
oltalmazzon kezed,
S Téged dicsérjelek
Reggel, ha felkelek.

Mese:

A lámpás titka

Olyan szép, verőfényes reggel volt, hogy a nyúl alig hitt a tulajdon tapsi fülének, amikor a vadrózsabokorból panaszos hangot vélt hallani. Kinek lehet ilyenkor bánata, amikor az egész világ csupa virágillat és boldog zümmögés?

Közelebb merészkedett a bokorhoz, s hát csakugyan sírdogált ott egy jánosbogár, az egyik viruló ághegyen.

- Miért sírsz, Jánoska?- ágaskodott föl hozzá a tapsifüles. –

- Hogyne sírnék-rínék, amikor elveszítettem a lámpásomat!- zokogta a kis szürke bogár. -Tegnap este még megvolt, egész éjjel tündökölve világított, de hajnalra nyoma veszett. Mi lesz velem, ha estig sem kerül elő? El fogok tévedni a sötétben.

A nyuszi répáért indult volna, de azt gondolta, ekkora bajban csak nem hagyhatja magára ezt a bánatos bogarat. Barátságosan meglengette a fülét;

- Tudod, mit? Kukucskáljunk bele a virágok kelyhébe. Te elindulsz erre, én meg arra és a kék virágú katángkórónál találkozunk!

Úgy is lett. Kandikáltak, kukucskáltak mind a ketten, erre, arra, amarra, de a kék katángnál üres kézzel találkoztak össze.

Jaj, hol lehet az a lámpás? Talán a föld nyelte el?

A nyuszi hosszú fűszálakat kezdett dugdosni a földi lyukakba, de csak egy tücsök tüszentett nagyot az egyikben és morcosan dugta ki a fejét. Aludni akart, mert egész éjjel muzsikált, de amint meghallotta, mi történt, neki is megesett a szíve a síró jánosbogáron.

- Hárman többet látunk! - mondta. –Ti nézzétek a fűben, én pedig bekukkantok minden ismerősömhöz, minden csigaházba bekopogtatok.

Úgy is tettek. Eljutottak egészen az erdő széléig, de a lámpást sehol sem lelték.

Az erdőszéli avarban szembedöcögött velük a sün.

- Jó reggelt, szúrós gombóc!- mondta a nyúl.- Nem láttál valahol egy jánosbogár lámpát?

-Szúrós gombóc csak akkor vagyok, ha kajlafülű idegenek felidegesítenek - felelte önérzetesen a sün-, és most éppen korai vadkörtéért indultam, de azért szívesen veletek tartok, hogy segítsék megkeresni azt a lámpást.

Most már négyen mentek tovább, a nyúl, a tücsök, a sün, no meg a szipogó, szepegő jánosbogár.

A sün az egész tavalyi avart felforgatta, mégsem bukkant a lámpás nyomára. A nyúl minduntalan felágaskodott és figyelt, nem hallja-e hírét valahonnan, de a méhecskék csak a várható méztermésről zümmögtek, a madarak a fiókáikkal dicsekedtek, a szél pedig semmiségeket suttogott.

Azután találkoztak még az őzzel, a mókussal, akik mind segítettek a keresésben és malackával, aki orrával feltúrta a földet, ki is fordított néhány sáros gyökeret, meg egy nagy krumplit, csak éppen a lámpást nem találták. A jánosbogár úgy sírt, hogy egy rózsaszínű virágszirmot fel kellett szabniuk zsebkendőnek.

Ez éppen Mackó bácsi barlangja előtt történt. Ki is nézett a nagy szipákolásra, tanakodásra.

-Ki bántott téged jánosbogár? –kérdezte, mire a nyúl, a tücsök, a mókus, a sün, az őz, a malacka egyszerre kezdtek makogni, göcögni, ciripelni és visítani, amiből Mackó bácsi azt gondolta, hogy ez egy haszontalan, lármás társaság, akik valamennyien bántották szegény Jánoskát. Fel is emelte nagy, barna mancsát, hogy közéljük csapjon, de ekkor a jánosbogár odaült az orrára és onnan kérte szépen, könyörögve, esdekelve, hogy ne bántsa ezeket a szegény pajtásokat, akik mind segítettek neki az elveszett lámpást megkeresni.

- Miféle lámpásra?- figyelte fel Mackó bácsi a szóra.

- Hát azt, amivel este világítok magamnak, hogy el ne tévedjek a sötétben. Egész éjjel meg volt, de mára virradóra nyoma veszett. Mackó bácsi akkorát nevetett, hogy minden foga kilátszott. Menekült is Jánoska rémülten a nyuszi bal füle mögé.

-Gyere, no, ne félj! Meghívlak a pajtásaiddal együtt egy kis málnára, a barlangomba.

-Köszönjük szépen- felelték azok egyszerre,- de mi inkább tovább keressük a lámpást, mert már dél van és ha nem lesz meg estig, Jánoska eltéved.

-Előbb gyertek be!... Gyertek be ha mondom, rontom-bontom, ne álljatok itt, mint a fatuskók!

Az őzike hiú volt, nem szerette, ha fatuskónak nevezték, belépett hát a hívásra. A többiek sem szabódtak sokáig, mert meglehetősen éhesek voltak, és természetesen akkor már a jánosbogár is utánuk röppent.

Amikor már mind benn voltak a barlang sötétjében és éppen kóstolgatni kezdték a málnát, egyszer csak felvisített Malacka:

-Nini, ott a lámpás! Megvan a lámpás!

–Hol?- fordultak oda valamennyien

-Hát Jánoskánál, nézzétek, milyen szépen világít vele!

No, el is ámult mindenki a varázslaton, de legjobban Jánoska.

-Köszönöm Mackó bácsi, köszönöm!

-Ne nekem hálálkodj, hisz el sem veszítetted a lámpásod- felelte az öreg medve.

-Ugye, most tréfálsz?

-Eszemben sincs, te magad vagy a lámpás, a potrohod világít a sötétben, mihelyt jön a reggel, a nappali ragyogásban elhalványul a fénye.

-Csodálatos!- ámuldozott Őzike,.

–Nagyszerű találmány-bólogatott a sün.

–Jaj, de muris-visitott a malacka és vele együtt ujjongott a mókus, meg a tücsök, csak a nyúl húzta fel kicsit az orrát:

-Hallod e Jánoska, te ugyan bolonddá tettél minket! Fél napig keresgélünk hiába, ahelyett, hogy a saját dolgunk után jártunk volna!

-Én nem hiszem, hogy bolondság volt- dörögött közbe Mackó bácsi.

- Sőt, most már az volna az igazi, ha ezt az egész szép napot, vidáman együtt töltenétek.

Úgy is tettek. Minden málnát megettek, utána a tisztáson táncra kerekedtek. Akkor már a nyúl is buk fencezett örömeiben és csak akkor hagyta abba, mikor száz meg száz jánosbogár fénye kezdett tündökölni a nyári alkonyatban.

Fésűs Éva

December 9. szombat

Házasoknak:

Bízunk Benned

Ó, Uram, tudjuk, ha Te vezetsz minket

és irányítod életünket

akkor sokszor nem kell aggódnunk vagy kétségbe esnünk,

így, mikor Te velünk vagy,

nincs olyan dolog, amit hárman

Veled együtt meg ne tudnánk oldani.

Teljes szívünkből tudjuk, hogy ez igaz, Uram,

és mélyen hiszünk ebben.

De amikor a problémák jelentkeznek

és a dolgok rosszul mennek,

gyakran hajlamosak vagyunk arra, hogy

elveszítsük a hatalmadba vetett bizalmunkat,

és elkezdünk aggódni és nyugtalankodni

és bátortalannak érezzük magunkat.

Bocsáss meg Urunk, hogy ilyen kicsi a hitünk.

Bocsáss meg Urunk, hogy nem bízunk

Benned teljesebben.

Taníts minket drága Uram,

hogyan nézzünk szembe a nehézségekkel;

a Te segítségédbbe vetett mélyebb bizalommal.

Taníts minket, hogy nagyobb bizalommal nézzünk szembe

a Te soha el nem múló szeretetteddel. Amen

(Renee Bartowski)

Felnőtteknek, fiataloknak:

Uram, nyisd meg a szemem,

tágítsd ki tekintetemet és érdeklődésemet,

hogy azt is láthassam,
amit még nem ismerek.

Uram, nyisd meg a fülemet,
tégy tisztán hallóvá és figyelmessé,
hogy meghalljam azt is,
amit még nem értek.

Uram, adj nekem bizalommal teli szívet,
hogy ráhagyatkozzon szavadra és hűségedre,
és merje tenni azt,
amit még nem tett meg.

Uram, tudom, hogy csak akkor élek,
ha engedek hívásodnak
és hagyom, hogy átalakíts. (Willi Lambert)

Gyerekeknek:

Ének:

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog az első gyertyaláng!
Karácsonyt várva lázban a föld,
Isteni gyermeket köszönt.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Ima:

Úr Jézus!

Nem tudom, miért kell annyit dolgozniuk a felnőtteknek. A szüleimnek a munkahelyükön és otthon is rengeteg munkája van.

Alig van idejük pihenni és velünk játszani.

Azután ott vannak a betegségek és egyéb gondok, amik nyomasztják őket.

És úgy látom, ez a legtöbb családban így van.

Néha úgy érzem, nem is akarok felnőni. Így kell ennek lennie?
Nem lehet másként?

Szeretnék többet együtt lenni a szüleimmel. Kérlek, adj jó ötleteket, hogyan segíthetnék többet nekik.

Bocsásd meg, hogy néha még én is bosszantom őket.

Segíts, hogy ami rajtam múlik, megtehessem. Ámen

Mese:

Álomcsepp: Mese a tükörről, a szeretetről és a szépségről

Mit most hallasz, nem mese, régi korok poros üzenete, szakállas manó mesélik, ha eljönnek az árnyak, csupán száz évben egyszer, mikor megpihennek a lábak. Mit kobold mondott igaz, pont szó szerint írtam le, hát figyelmesen olvasd, íme:

Egyszer messze földön nagyon rég, egy királynak lánya született. Gyönyörű volt kicsinek is és egyre szebb lett, ahogy felcseperedett. Mire eladósorba került, olyan szép lett, nem volt hozzá hasonló az egész földkerekségen. Messze földre vitték a szépség hírére a galambok, s a hírt, hogy a Hercegnőnek vőlegényt keresnek. Nem messze a vártól, lakott egy csúf tündér, irigy volt, gonosz és megkeseredett, hallotta a szépség hírére és dühösen felkerekedett. Egész a várig ment, be is jutott, s ahogy meglátta a szépséges Hercegnőt, olyan dühös lett, hogy nyomban elátkozta.

„Szebb és szebb legyél napról napra, ki rád néz, a valóságot lássa. Egyedül te, csak te légy az, ki minden tükörben csúnyát lát, egy csúf, ocsmány banyát!” Szegény Hercegnő nagyon megijedt, berohant a várba, s egyből tükröt keresett. Belenézett, s mit látott! Egy rút, vén banyát! Volt nagy sírás, nagy ijedelem, a király is megijedt, nem tudta, mit tegyen. Aztán kiötlötték, meghívják a jó tündért, hátha van segítség. Az igazság az volt, hogy az átok ellenére a kis Hercegnő szép maradt, de minden tükörben,

melybe belenézett egy vénséges, vénasszonyt látott. Hiába mondták neki sokan, hogy szép, hogy gyönyörű, nincs hozzá fogható, nem hitte el senkinek. Magába roskadt, elkeseredett. Idővel megérkezett a jó tündér, de sajnos az átok olyan erős volt, feloldani nem tudta, csak enyhített rajta.

„Minden tükörben, mely nem él, csak a rútat láthatod, de az élő tükör majd megmutatja az igazságot, az képes lesz feloldani a varázslatot.”- Így szólt, s ezzel távozott. Azt mondta, többet nem szólhat, segített, ahogy tudott, ériék be ennyivel, hogy enyhítette az átkot. Telt, múlt az idő, senki sem értette a jó tündér varázslatát, az élő tükör vajon mi lehet? Senki sem tudta, ezért aztán segíteni sem tudtak szegényen. Kipróbáltak sok- sok féle tükröt, furcsákat, drágákat, de a Hercegnő mindegyikben csak a csúfságot látta.

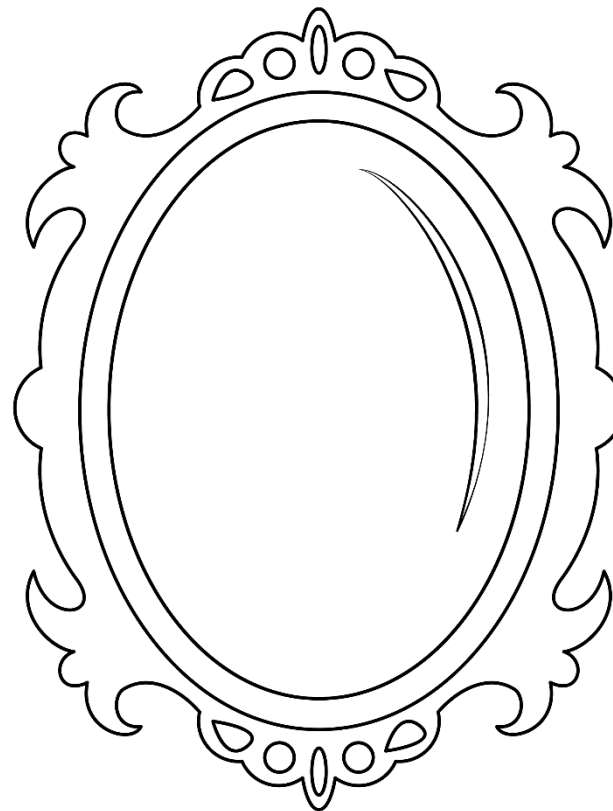
Özönlött a kérők hada, de a Hercegnő mind visszautasította. A vártorony szobájából többé ki sem nézett Őrök állíttatott a lépcsőhöz, súlyos lakattal zárta be a szobát, senki se láthassa csúfságát. A kérők lassan elmaradtak, a Hercegnő jó ideje senkivel sem találkozott, magányosan kesergett, búslakodott.

Élt egy távoli országban egy szegény legény, nagy volt a szíve, szerette a világot, minden, mi élő, a barátja volt. Szelek szárnyán terjedt a hír a Hercegnőről, aki gyönyörű és az átokról, ami miatt élve eltemetkezett, a legény is hallotta ezt. Felkerekedett hát, s csak úgy gyalogosan elindult, hogy megkeresse a Hercegnőt.

Sok vándorlás után végre megérkezett a várhoz, hol a Hercegnő élt önnön rabságában. Megpróbált bejutni, de nem engedték. A Hercegnő parancsa szent volt, a szolgák mind azt lesték. A legény fejében egy terv fogant, jó hosszú, kampós kötelet kerített, s várta az éjszakát.

Mikor sötét lett, nagy bátran a vártorony alá ment, teljes erőből hajított egyet, a kampó megakadt a vártorony tetején, szédítő magasságban. Elkezdett mászni a bátor, egyre feljebb és feljebb húzta magát. Mászott, csak mászott rendületlen, tenyeréről a bőr már régen lejött, de ő ezzel sem törődött, többször megcsúszott, de nem érdekelte semmi. Végre feljutott a toronyba, kifújta magát, az ablakhoz lopakodott és belesett. Óriás ágyban, puha, gyönyörű ruhában egy tündér aludt ott. Arca, amely régóta már csak álmában mosolygott, szebb volt mindennél, mit a legény valaha látott. Nesztelen a szobába lépett és az ágyhoz osont. Órákon át nézte a szépséget, nem tudott betelni a látvánnyal. Egyszer csak, nem tudni miért, a Hercegnő felriadt, meglátta a fiút, nagyot sikoltott, de a sikoly abban a pillanatban a torkára forrt. Évek óta először egy szerető szempárban meglátta magát, s amit látott, több volt, mint egy szép arc, a mosolygó szempárban csodát látott. Hirtelen minden szépségét meglátta a legény szemében, amely maga volt az élő tükör. Látta a szépségét, mely előtte rejtve volt, az átok megtört és a várba újra boldogság költözött.

Ennyi volt, mit a kobold mesélt, elmondta a szép Hercegnő történetét. Nem üveg, s fém az, melyben az igazat láthatod, csupán az élő tükör képes megmutatni az igazságot.

Isten áldását kérjük adventben családjainkra!

szerkesztette: Noé Gabriella 1.b-s tanító